

EURICIUS:

SVETI KUM.

Pod svetim Kumom — pravi narod moj,
počiva kralj Matjaž in njegov voj,
počiva mirno mnogo dobrih let,
nad njim preraja ljudstvo se in svet.

— — — — —
A vedno slabše vse je vrh zemlje,
in vedno bolj se nam množi gorje,
in beda naša raste dan na dan,
in vedno bolj zatiran je Slovan.
Doklej bo trpel še tvoj verni rod,
kdaj se usmilil bodeš ga, Gospod! —

— — — — —
„Ko božja zemlja polna bo krivic
in svet pod vlado črnobelih ptic,
ko vseh dovolj zasekanih bō ran,
takrat rešitve se približa dan . . .
Iz spanja vstal bo dobri kralj Matjaž
ž njim dvignil bode ves se narod naš,
junak potegnil bo svoj stari meč,
za staro pravdo, narod svoj braneč . . .
MA SVETI SVETI — naš slovenski knez,
MA SVETI VERI — naša moč in vez,

2.

MA SVETI VERI — naš nesrečni rod,
tedaj ne bode zabil nas Gospod!
Se tresel svet, grmelo bo nebo
ko šel naš kralj bo s svojimi v vojsko,
in vnel se boj krvav bo in besneč,
moril sovrage bode bridki meč . . .
Prevzetnim tujcem več ne bo tlačan
na svojih dedov rodni tleh Slovan.
In vi, ki vas navdaja srd in črt
in nam oznanjate pogubo, smrt:
ko pride dan, moril vas bode gnev,
ko boste slišali naš zmagospjev!“ —

— — — — —
Tako je pravil sivolasi ded,
in vprašal sem ga, deček mladolet:
„Moj ljubi ded, povej mi le, kdaj naš
iz spanja vstane dobri kralj Matjaž?“ —
Otrl z rokavom je solze si ded
na sveti Kum obrnil je pogled:
„O sveti Kum, edini ti to veš, —
zakaj sinovom dneva ne poveš?“

ROMAN ROMANOV:

ENKRAT JE BILO . . .

Enkrat je bilo — in takrat bogato
rože krasile so moje polje —
zdaj pa poglej na to mrtvo praznoto,
skrito pod vlažne in temne meglé . . .

Enkrat je bilo — in takrat občutil
v sebi prešerno in živo sem moč:
Dan je bil takrat, večer gre zdaj — mimo,
bliža iz dalje se zimska mi noč . . .

